

- Ki beszél, kire hivatkozom?
- Egy hadnagy.
- De kérem a nevét.

A beszélő erre letette a kagylót. A nevét jónak látta meg nem nevezni.

Nónaynének persze mindjárt elmondták a dolgot, de ő nem azért Nónayné, hogy megijedjen. Rögtön átlátta, hogy valami rossz-májú ember lelketlen tréfájáról lehet csak szó.

De hogy ezekben az időkben ilyen emberek is akadjanak, az egyenesen megdöbbenítő. A rendőrségnek mindent el kellene követnie, hogy az ilyen elvetemülteket kézre kerítse és őket példásan megbüntesse.

Angol fotográfia.

Egész Anglia képe, mintha megváltozott volna! Az utcák — a hajdan oly tisztetek és csendesek — most a félelem mámorától részegesek; a templomokban — a hajdan oly fegyelmezett szentélyek alatt — emberkáromlásra bugnak fel az orgonasípok; a sajtó... ó, a sajtó! A puritánságban megaggott *Times* most oly pajzánul csattogtatja hamis fogait, akárcsak a párisi *Matin* volna. A hosszú szakállu *Daily Telegraph* olyan virgonc, mintha Nisben szerkesztenék és a *Daily Mail*... Róla igen érdekes hírt olvasok egy Angliában rekedt barátom levelében. A *Daily Mail*, melyet az angolok már eddig is *Daily Lyerne* (hazug) neveztek, tekintettel az aktualitásra, felkérte Jolland Arthurt — a mi Jollandunkat — hogy cikket írjon Magyarországról. A szegény Jolland ugyanis — mint magyar állampolgár jelenleg szintén a rabság kenyerét eszi Londonban. Jolland minden tekintet nélkül angol származására és születésére, megírta az igazságot Magyarországról. A cikk nem jelent meg, ellenben a szerkesztő méltatlankodó levelet írt a cikkírónak és szemrehányást tett neki, mert az ellenségről oly hizelgő hangon írt. Jolland válasza csak ennyi volt:

„Ha önök hazugságokat akarnak forduljanak máshoz!”

Ez a kis történet teljesen jellemzi a teljes felfordulást, mely most Angliában uralkodik. És ha majd valaki őszinte kulturképet fog írni Angliáról a világháború korszakából, úgy ez az írás lesz az egyetlen tükrös, amelyben a brit polgár meg fogja ismerni önmagát. Majd ha újra béke lesz a nagy világon és az angol ismét a finom és hideg viaszkgentleman ragyogó plasztikonját ölti magára, jó lesz magunk elé tartani való fotográfiáját. Soha ilyen nevetséges figura!

EGY HONVÉD LEVELE.

Egy Galiciában levő honvéd levelet írt egyik szegedi ismerősének. A levélben többek között az alábbi érdekes részek vannak:

Ha eddig nem is akarták elismerni, most mindenki elismeri, hogy a tiroli vadász-zászlóaljakkal anélkül a mi honvédségünk a monarchia hadseregének legjobb katonasága. Két hónapja mindig harcban vagyunk s mindig háromszoros túlerővel szemben állunk és sohasem hátrálunk. Mindig az oroszoknak kellett visszavonulniuk. Ha harc van, a legnehezebb pontokon és legelől mindig mi vagyunk. Méltányolják is mindenütt. Przemysl csak nekünk köszönheti, hogy ma nem orosz. Külön magyar tábori újság jelenik meg Przemyslben minden nap, amit a várparancsnokság ad ki.

Remélem, hogy a husvéti kalácsot otthon fogjuk megenni, mert előbb nem számítottuk hazamenni.

KORZÓ MOZI

Igazgató VAS SÁNDOR. Telefon 11-85.

Szerdán és esütőrlökön

Szenzációs felvételek

az orosz, belga és francia

harctérről

Az ördög muzsikája

Dráma 3 felvonásban

Valamint a 2 órás új műsor

Előadások 5, 7 és 9 órákor

Rendes helyárak

HIREK

0000

Kémek munkában.

(Saját tudósítónktól.) Egy szegedi tiszt mondotta el az alábbi nagyon érdekes két történetet:

Három nap óta tartott a harc. Az orosz úgy ezer lépésnyire elsáncolta magát. A mi állásunk azonban jobb volt. Lankásan emelkedő hegyoldalban voltak a lövészárkaink, fölöttünk az erdő, melyet a mieink tartottak megszállva.

Estére tüzelést szüntetett a parancsnokunk. Ott aludtunk az árokban, folyton föl-föl rebbenve, hogy az ellenség nem veszi-e föl a támadást. Három lépésnyire tőlem a zászlós fekiült. Jóvéri alföldi fiú, inkább leányos azonban. Tanár-helyettes egy vidéki gimnáziumban.

Elunta nézni a csillagok járását, egymástüző felhők rohanását. Szépen, lassan fölemelte a fejét a földhányás fölé. Körülnézett. Aztán óvatosan, mint egy macska, mászott, inkább kuszott vissza az erdő felé. Jó tornász volt, ügyesen, nesztelen siklott bokortól bokorig.

Hajnalodott éppen, mikor az erdő alá ért. Egyet lélegzeni megpihent egy sűrű bokor alatt. Amint körülnéz jobbra, de valamivel lennebb meglát egy magas, hosszú kaftános alakot, aki háttal állott feléje és lassan huzta maga elé egy bokor lombosságait, hogy jobban elfődjék.

Pár percig nézelődött. Hajlott ide-oda. Aztán a bő kabátzsebéből papírost huzott elő. *Rajzolni kezdett.* Hosszu vonalakkal vázolta a mi lövészárkaink fekvését, amit erről a magasabb pontról jól beláthatott. A zászlós megragadta Frommer pisztolyát, de hirtelen vissza is dugta. Egy lövés végzetes lehetett volna esetleg az egész ezredre.

Leoldotta nadrágsziját, a csattot a szájába fogta és úgy kuszott az alak mögé. Mikor kartávolságnyira ért, hurkot csinált a szijából, rángrott az alakra, a nyakába vette a hurkot, egyet rántott rajta, aztán két marokkal neki a gégéjének. Leteperte a földre és még mindig szorította a torkát.

Már javában derengett a keleti égen, mikor visszatért hozzánk. Sápadt volt, azt hittem, rosszul van.

— Hol jártál fiú? — kérdem. Beteg vagy?

— Megfojtottam egy kémét... mondja és elcsuklik a hangja. Fantáziál — gondolom — igazán beteg.

Kilenc órákor kezdtük a tüzet. Délre kiszorítottuk az orosz hadállásából. Hej, de jól esett az ebéd!

Ebéd után azt mondja a zászlós, menjünk, keressük meg a nadrágsziját. Nem kellett keresgélni — egyenest odavezetett. *Rajta volt a kém nyakán.*

Hát amint ráncigálja lefelé, lehuzza a szakállát is. Mi sem voltunk restek, lehámoztuk róla a kaftánt, kikutattuk a zsebeit, átkutattuk az írásait. A vuklis zsidó-alakból formás orosz vezérkari tiszt gubózott ki. Ez volt a kém.

A zászlós vitézségi érmet kapott.

Különböztetés-körül voltunk véve kém-mel, folytatta elbeszéléseit a sebesült tiszt.